

magam. Mi lesz ebből? Szokatlan módon és nem várt dicséretet kaptam, mert Tormay Cecile ezzel a megjegyzéssel tette le kezéből a kéziratomat :

— Lássák, lehet írni zenéről tisztult magyarsággal is . . .

Azt tartom, hogy Tormay Cecile elismerése olyan kivételes érték, amellyel dicsekedni szabad.

Ha valaki hosszú időn át ír, sokféle tiszteletdíjat kap, de a legkevesebbszer — sokat. Én egyszer Tormay Cecile-től a legnagyobb honoráriumot kaptam. Egyazon cikkemért («Haydn nyomában», Napkelet, IV. évf. 2. sz.) kétszer küldetett nekem írói tiszteletdíjat, de nem tévedésből, mert amikor a szokásos összeget a postás másodszer hozta, levél is jött, hogy dolgozatom a folyóirat irányának, szellemének és mértékének egyik beszédes példája. Elismerésül Tormay Cecile ezt a módot választotta.

A Beethoven-centennárium körüli időben ismeretlen Beethoven-levelek kerültek a kezembe. Természetes, hogy ilyen kitüntetető szerkesztői bánásmód mellett első közlésre a Napkelet-nek adtam át (III. évf. 5. sz.). Kegyelettel őrzöm cikkemnek azt a levonatát, melyet a szerkesztő a nyomdából küldetett el nekem azza, hogy egyetlen szót javítsak rajta. Tormay Cecile rendkívül logikus, gyöngybetűi a levonaton, ceruzával : «Nagyon becses és szép ! Őszintén köszönöm, hogy a Napkeletnek hozta el ezt az ajándékot».

* * *

Mikor lesz újra ilyen magyar szerkesztő? . . .

Papp Viktor.

AZ ÉGI KÖRBEN...

Tormay Cecile emlékének.

*Az égi körben bánkódnak a bolygók,
Mert porból vannak, meghasad a kristály,
A csillagok s a csorba föld hasonlók,
És bánatunk az üstökösnek is fáj.*

*A fára néz a fű, a föld a napra,
S a csillagok megismerik az Istent,
Mert ez a rend és Három Ujja tartja
Az égi csóvát és a létet is lent.*

*S ha mint a szívünk, megszakad a csillag,
Utolsó lángja örök egekig csap,
A mennybe röppen, rajta nem marad por.*

*Az Alkotóhoz megy az alkonyatból,
És nem látjuk, de műveinkre még lát,
Az éj sötétebb s a mi szívünk némább.*

Horváth Béla.